

Edicions del País Valencià, S. A.
Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13a.
46001 València-1.
Tel. (96) 352 48 69.

Provença, 324, 2n.
08037 Barcelona.

Impremta 1, pral.
07001 Ciutat de Mallorca.

**President del Consell
d'Administració:**
Rafael Mansanet.
Conseller Delegat:
Eiseu Climent.

Director:
Francesc Pérez i Moragon.
Redacció:
Adolf Beltran. Ferran Torrent. Vicent Partal.
Vicent Martí.

Documentació:
Enric Bellveser.
Correcció lingüística:
Vicent Sanchis.
Delegacions:
Xavier Andrés i Nadal Escrig (*Castelló de la Plana*).
Mercè Ibarz (*Barcelona*).
Miquel Martínez (*Alicant*).
Josep Rosselló (*Ciutat de Mallorca*).

Fotògrafs: Francesc i Ciscar. Vicent Gamir. Pau
Barceló. Francesc Cutillas.
Disseny i maquetació:
Casanova.
Logotip: Josep Hortolà.

Publicitat: Albert Peiró i Ortiz.

Impressió i fotocomposició:
Berta Print, S. A. 46019 València.

Col·laboradors: Joan Fuster, Vicent Ventura, Julià
Garcia Candau, Manuel Vicent, Ramon Barnils, A.
Solé, Joan F. Mira, Amadeu Fabregat, M. Vazquez
Montalbán, Oriol Domingo, Ernest Udina, Josep V.
Marqués, Quim Monzó, Ignasi Piera, Josep Iborra,
Josep Piera, Ricard Blasco, Enric A. Llobregat,
Francesc de P. Burguera, Jaume Fuster, Jaume
Lorés, Antoni Serra, Josep M. Uompart, Gabriel
Janer Manila, Isabel C. Simó, Manuel de Pedrolo,
F. Yvars, Vicent Aleixandre, Bernat Capó, J. J. Ro-
vira, Alfons Llorenç, Josep Aleixandre, Santiago
Pey, Manuel Costa, Maria Àngels Ull, Jordi Bigas,
V. Soler, M. A. Capmany, Manuel Pérez Montiel,
Emèrit Bono, Equip d'Estudis Urbanístics, Josep
Lacreu, Josep Pitarch, Manuel Bernardós, F. Gar-
cia Herraiz, J. V. Aliaga, Guillem Rausa, A. Garcia
Hernández, Joan Rendé, Joan B. Culla, Josep M.
Espinàs, Francesc Signes, Elena Merino, Salvador
Vercher, Vicent Marqués, Pilar del Burgo, Joana
Escubedo, B. Mesquida, M. Muñoz, M. S. Jardí.

**Direcció, redacció, administració, publicitat i
subscripcions:** Avda. Baró de Càrcer, 40, 13a.
46001 València. Tel. 352 48 69.
Dipòsit legal: V-853-1984.

EL TEMPS és un setmanari independent que res-
pecta la llibertat d'expressió dels col·laboradors.
L'opinió de la revista queda només reflectida en
els articles editorials.

Des del Temps

Attard, el florista i Rosenthal

Algun dia —potser vostés ho arribaran a veure—, hi haurà un historiador estranger, culte, erudit i irònic, que farà un cens dels polítics valencians més buits i ampul·losos d'aquest segle. Ja podem avançar que Emili Attard s'emportarà un dels primers llocs d'aquella extensa llista.

Attard té la pretensió de ser un dels pares de la Constitució (amb gran entusiasme per part de *Las Provincias*, sempre partidari de repartir títols d'aquesta mena entre els seus amics). Més exacte serà dir que fou un dels pares protectors del blaverisme, honor que després li van furtar els Broseta i Abril Martorell, i que, des que va morir Franco, ha fet tota mena de paperets per tal de «figurar en política», d'acord amb els mèrits que ell mateix s'atribueix.

Attard té una estranya fixació en Jordi Pujol. En 1977 declarava: «vaig servir el meu país, el País Valencià, com diu Jordi Pujol, "fent país", quan no es podia fer política, en dotar-lo d'una entitat bancària autòctona». El banc en qüestió ara és de capital àrab, ¡quines coses!, però don Emili segueix tenint la mirada posada en Catalunya. Pel maig de l'any passat, després de les eleccions autonòmiques del Principat, Attard va comparèixer davant el seu públic, des de *Las Provincias*, simultàniament amb un article i una entrevista. L'article es titulava *Ha sonado la hora para iniciar la reconquista*, contra el PSOE, i en l'entrevista assegurava: «Després de les pròximes generals, caldrà un govern d'àmplia coalició.»

I és que la seua dèria és aconseguir una, diguem-ne, Convergència del Regne de València, naturalment adaptada a les possibilitats de la clientela. És a dir, no nacionalista, no valencianista, en castellà i trufada de personatges objectivament de dreta autèntica. Clar és que dir-ne Con-

vergència, d'un monstre així, és un capritx pur i simple, una mimesi absurda i fins i tot sarcàstica. Ni Attard féu el Banc de l'Exportació amb les mateixes perspectives de servei al país amb què Pujol féu la Banca Catalana, ni es poden fer certes comparances sense caure en el ridícul.

La conferència d'Attard, el passat 24, sota el títol *La convergència valenciana, ¿una utopia?* va per aquest cantó, dins de l'enorme maremàgnum organitzatiu que la dreta està muntant amb els ulls posats en les eleccions generals futures. La tesi de l'ex-parlamentari és que cal reconstruir el centre, fent convergir enfront del PSOE els populars, els reformistes i el CDS de Suárez. Numèricament, aquest bunyol teòric-pràctic sembla que aconseguiria derrotar el socialisme, obrint així una nova època de pau i prosperitat com la que propicià UCD, de tan agradable record per a Attard. Cada vegada sembla més evident que la dreta valenciana sofreix una pobresa de recursos mentals vertaderament estranya.

Mentre Attard feia la seua conferència política, un escamot blaveró en rebentava una altra, aquesta literària, de David Rosenthal, sobre *Tirant lo Blanc*. Hi havia allí moltes cares conegudes, algunes de les quals probablement haurien resultat familiars a Attard i al florista Domingo Ibàñez, el seu presentador i president de València 2000. La Convergència del Regne de València no té encara ni un sol militant, però cal preveure que, si s'arriba a constituir, no li faltaran forces de xoc. Les mateixes que bramaven, l'altre dia, davant el rostre sorprès del catalanòfil nord-americà Rosenthal, a qui hem convidat a col·laborar en EL TEMPS i que, jueu com és, ja sabia d'avançada quines traces té el feixisme.

Francesc Pérez i Moragon